

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Венера Свиленова, Старша медицинска сестра в Клиника по Урология на УМБАЛ "Св. Анна" - София: **ЗАЩО НИ КАРАТЕ ДА СТАВАМЕ ЕМИГРАНТИ?**

Да си професионалист по здравни грижи в България е дръзко начинание, на което устояват все по-малко наши сънародници. Заплахата страната ни съвсем скоро да се окаже без нужните специалисти е напълно реална. Решихме да ви покажем защо това е така, с надеждата, че решаването на проблемите минава през тяхното споделяне.

"Предизвикателството да работя в България" е темата на националния конкурс за есе, който организира Clinica.bg заедно с Българската асоциация на професионалистите по здравни грижи (БАПЗГ).

Състезанието е част от глобалната кампания на Световната здравна организация (World Health Organization - WHO), Международния съвет на сестрите (International Council of Nurses - ICN) и независимата благотворителна организация Burdett Trust for Nursing, която стартира на 27 февруари 2018 г. в Лондон и Женева и се провежда в целия свят под надслов "Здравните грижи сега" (Nursing now).

Представяме Ви есето на Венера Свиленова:

Име: Венера Йорданова Свиленова

Образование: Медицинска сестра - общ профил, завършила задочно магистратура в УНСС- специалност „Финанси“, учи във ФОЗ, МУ-София управление на здравните грижи.

Месторабота: Старша медицинска сестра в Клиника по урология на УМБАЛ "Света Анна" София.

Език: Български, руски, английски

Хоби: Пише проза и поезия, рисува, спортува с ролири, зимни кънки, планински туризъм, лека атлетика. Обича да се занимава с народна музика, бродерия и градинарство

Девиз: „Каквото и да правиш – прави го перфектно и с много любов, а ако не можеш – направи го добре с ентузиазъм!“

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Какво, Кой, Как и Защо ме предизвиква да работя като медицинска сестра в България? Всеки прави своите избори в живота - в личен и в професионален план. Ние специалистите по здравни грижи сме направили своя осъзнат избор на професията, избирайки ценности като емпатия, толерантност, милосърдие, състрадание, жертвоготовност като наше верую! Нашата професия не е просто работа за препитание – както казват: "Който за каквото е учил", а целенасочен личностен избор, носещ удовлетворение, грижейки се за живота и здравето на хората. Защо в нашето българско общество това не се цени? Нравствените ценности са поставени на изпитание. Забравят се морални принципи, идеали. Няма нравствено съзнание, пренебрегват се човешки добродетели и хуманни ценности - справедливост, доброта, любов!

Не искам да се унижавам да искам уважение за положените усилия и моя труд! Искам да повикам съвестта на хората и подкрепата им за решаване на проблемите в здравеопазването, а не само исканията на съсловието - защото всички хора са били, са или ще бъдат страна в здравеопазването – обект и субект!

Основните искания на специалистите по здравни грижи са: стартово възнаграждение от три минимални работни заплати, диференцирано заплащане съобразно придобитата квалификация, приемане на ясни стандарти за труда на специалистите по здравни грижи. Това няма да реши проблемите в здравеопазването. Необходимо е да се издигнат искания на по-широка платформа - за благо на всички хора, защото, здравето не е стока, която се купува и продава, а е фундаментално човешко право, гарантирано от Декларацията за правата на човека: „Всеки човек има право на жизнено равнище, включително прехрана, облекло, жилище, медицинско обслужване и необходимите социални грижи, което е необходимо за поддържане на неговото и на семейството му здраве и благосъстояние."

Необходими са дискусии в медиите всеки ден, а не двеминутен репортаж за протестни действия на някакви медицински сестри. Призовавам не на протест, а дипломатично решаване на проблемите в здравната система чрез диалог с хората, от които зависи в България да има достъпно и справедливо здравеопазване!

Искам ние специалистите по здравни грижи да носим надежда и вяра за бъдещето, изпълнявайки задълженията си, извличайки най-доброто от себе си

да бъдем оценени достойно от хората и здравната система!

Какво ме предизвиква да работя като медицинска сестра в България?

Предизвикателството да работя в България е дързост и провокация на фона на всеобщото раздразнение и недоволство на нашето съсловие! Дързостта да работя професията, която избрах преди 24 години! Провокацията да се борим, да търсим решение, да полагаш усилия да предадеш опита си на бъдещите специалисти по здравни грижи, за да не се скъса тънката нишка ... да останат в България! Повече от 80% от завършилите студенти в направление "Здравни грижи" няма да упражняват професията си поради недостойно заплащане, неуважение и прояви на насилие при изпълнение на служебния дълг от пациенти, на които е „насадено" от здравната реформа, че: само пациентите имат права, а медците - само задължения.

Тревожа се за бъдещето на младите медицински специалисти в България. Обучавайки ги, се старая да създавам мотивация, да повлияя и стимулирам мнението им, да възбудя умовете, да дам повод за размисъл и да търсим решение на проблемите в здравеопазването! Ядосвам се, че не мога да помогна от позицията на обикновена медицинска сестра да се изгради правилно функционираща здравна система!

Кой ме предизвиква да работя като медицинска сестра в България?

Моите колеги от Клиниката по урология в „УМБАЛ" Света Анна" София АД – лекари, медицински сестри и санитарни – моето второ семейство!

Как ме предизвиква да работя като медицинска сестра в България?

Знаейки, че ние, останалите в системата, не сме плъхове, които първи напускат кораба, който потъва! Последните защитници заедно с лекарите на рушачката се „крепост" – здравеопазване в България !

Защо работя като медицинска сестра в България?

Знаейки, че всеки човешки живот е ценен и трябва да бъде спасен!

Какво сме ние хората - пращинки в безкрайната Вселена! Всеки идва на този свят, оставя следа и си отива, за да дойде друг. Животът е кръговрат и всекидневна борба за оцеляване. Трябва да обичаме живота, дори и труден... Да сеем надежда в душите на всеки, който е загубил вяра в утрешния ден. Малки-

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

Малките зрънца вяра в доброто в човека са дълбоко скрити в моето сърце и не могат да бъдат изтръгнати оттам. Несправедливостите в живота могат да обезверяват хората, да породят недоволство... Животът може да ни разяде като проказа, ако допуснем мрачната безнадеждност да ни завладее, но аз имам вярата и желанието да спасявам всеки човешки живот... Светът е красив, когато имаш очи и искаш да го видиш със сърце, изпълнено с любов! Светът има нужда от нас - специалистите по здравни грижи! Всеки спасен човешки живот е ценен!

Да се отърсим от отровната разяждаща ненавист към несправедливостите - неоченен по достойнство сестрински труд, спадналото доверие и уважение на пациентите към нашето съсловие... Ние медицинските сестри сме силните и можем да покажем на хората, че всички заедно - пациенти и медицинско съсловие - се въртим в объркания модел на здравеопазването в България. Той причинява неудобство на всички.

Основите на къщата „Здравеопазване“ са положени грешно и всичко нагоре се изкривява. Осъзнаването на грешките не води до корекцията им. Никой от имащите властта да го направят не иска да си сложи главата в торбата, да поеме вината за чуждите грешки. А животът се изнизва между пръстите ни като пясък...

Искаш да дадеш всичко, на което си способен, но не можеш - има правила, които ти режат крилата. Затъваме в бумашина, отчитаме дейност, за да получим заплащане, за да оцелеем физически, за да можем да отгледаме децата си. Пациентите са недоволни, защото не получават грижите, които очакват и как да ги получат, когато българският стандарт за медицински грижи не е обвързан като съотношение „сестра : пациент“. Демографските изследвания показват, че населението в България застарява, което означава повече хоспитализации, натоварване на здравната система с повече разходи, които трябва да се предвиждат и оптимизират в бюджета всяка година.

Иначе светът е пълен с човешки драми. Разравяш и мирише на бедност и болест, горчи като отрова. Но надеждата за хубаво и светло бъдеще не бива да умира. Безизходицата не е повод за отчаяние, а предизвикателство за търсене на решение. Необходима е неуморна борба и упоритост. Не трябва да забравяме да виждаме красотата около себе си. Размекнатото

сърце няма да погуби способността ни да се справяме с трудностите на живота, да бъдем твърди, решителни и непоколебими. Животът е труден, за да станем по-силни, за да вдъхнем надежда на слабите, за да бъде спасен всеки човешки живот!

Защо се раждаме, страдаме, борим се и си отиваме? Борбата е безмилостно жестока - един си отива и друг ще го смени - толкова просто е устроен светът! Но ще има ли кой да ни смени - специалистите по здравни грижи и лекарите, които сега работим в здравната система? Ние сме изчезващ вид и всички хора - настоящи и бъдещи пациенти трябва да го проумеят. Здравеопазването се сгромолясва. Само през 2016 г. над 800 медицински сестри са напуснали страната веднага след дипломирането си, защото в ЕС заплащането на сестринския труд по правило е оценено по достойнство. В България има заплати, които са под достойнството, необходими за физическото ни оцеляване до средата, а не до края на месеца. Решение - работа на две-три места, за да можем да осигурим нормален живот на семействата си и стандарт, който държавата не ни гарантира! Това води до изтощение, до изпепеляване, докога?

Хора сме, а не роботи. Това ни дава основание да чоплим живата рана, да търсим причините за неблагоприятния резултат в здравеопазването, да разкрием мнението си, за да не се сърдим на безпомощността се, да изтръгнем нашите потиснати желания и потребност за достоен живот!

Сега всеки се спасява поединично, сменяйки професията, бягайки в чужбина. Видимо е, че самият сектор също страда от липса на задружност и активност. Може би оскърбявам, огорчавам свои колеги, избрали частния сектор и живота в чужбина. Може да обидя несправилите се със здравната ситуация в България, които използват метода „Разделяй и владей!“ и насаждат разединение в нашите среди, породят недоволство чрез липсата на държавна регулация. Имам предвид значимата разликата във финансирането в частния и държавния сектор. Трябва всички да искаме фундаментално решаване на проблемите в здравеопазването, а не решения „на парче“.

Какво е жизненото равнище на медицинското съсловие? Хора с професии без ценз и образование получават по-голямо възнаграждение от тези, които по 24 часа в денонощието се борят рамо до рамо с лекарите за човешкия живот! Къде е мястото в скалата на

НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ

общественото съзнание на почитения труд на медицинското съсловие? Даваш душа и сърце, с труд и упоритост изпълняваш своите задължения, полагаш качествени здравни грижи, доколкото една сестра може да се клонира, телепортира, защото българските стандарти за здравни грижи са съотношения: "лекар:сестра", а не „сестра:пациент". Грешка! И въпреки всичко се справяме, защото работим професията, която сме избрали, отговаряща на нашето нравствено съзнание и е редно който работи честно и достойно, да има право на достойно заплащане! Откъде ще дойдат парите? От правилно формулирания и разпределен бюджет за здравеопазване!

Кой реши, че здравните услуги могат да се лимитират от НЗОК при 24 часово безотказно медицинско обслужване в болниците? Грешка!

В цената на клиничните пътеки не е остойностен човешкия труд на медицинското съсловие! Ние работим, за да покрием разходите от направените изследвания, медикаменти и консумативи за лечението на нашите пациенти, тока, водата, храната. Грешка! Скъпи колеги, лекари и специалисти по здравни грижи, които все още не сте се отчаяли, обезверили и се борите за оцеляване в системата на здравеопазването, има надежда да бъде чут нашият глас като провокираме дискусии по медиите, а не протести! На фона на цялото това отчаяние и обезвереност на медицинските сестри, да призовем хората: "Подкрепете ни! в един или друг период от живота ви, ние ще се грижим за вас, ако сме останали в системата на здравеопазването."

Желанието на работодателите да се увеличат заплатите на медицинските специалисти е огромно, но е невъзможно поради дефицита на средства за възнагражденията на нашето съсловие. Нашия труд е оценен, но лимитите, определени от НЗОК връзват ръцете на нашите работодатели, защо парите за частния сектор в здравеопазването са многократно повече от средствата за общинските и болниците с държавно участие. Кой е отговорен за патовата ситуация в здравеопазването?

На долните етажи нашето съсловие няма да постигне победа – достойно заплащане и уважението, което загубихме в дебрите на здравната реформа, обезценяването на нашия труд!

Здравеопазването трябва да стане приоритет на държавата - не само на думи и хартия! Здравеопазването

трябва да бъде изградено с помощта на нашето съсловие – нашето мнение, позиция, съвети... Ако трябва ще се срутят стени, ако трябва ще се изградят нови – прозрачни за всички хора! Трябва да търсим решение в системата на здравеопазването, а не само нашето лично благополучие като специалисти по здравни грижи! Не може да бъдем „здравни и щастливи" в „болна и рушаща се къща"!

Липсата на специалисти по здравни грижи ще парализира системата на здравеопазването. Пак ще трябва да се извадят пари от бюджета, за да се плаща на „внесени" от Украйна, Молдова и други страни медицински сестри.

Хора, ние специалистите по здравни грижи ви уведомяваме за решението си да останем в България – нашата родина! Който има властта и средствата – да вземе мъдро и правилно решение – как да се изгради оптимално-функционираща здравна система, за да може всеки гражданин да има право и да получава качествени здравни грижи в България от уважавани и оценени по достойнство медицински специалисти! Защо ни карате да ставаме емигранти в Европа?

Есето е публикувано в Clinica.bg на 13.04.2018 г. и в Електронния бюлетин на БАПЗГ - брой 6/2018 г.